

Goedenavond,

Dank dat ik op dit bijzondere moment en voor het laatst namens de gemeente Loppersum het woord tot u mag richten.

Anders dan anders. Door de inzet van het 4 mei comité Middelstum, de PKN kerk, Middelstum-Info en Peter Zuidhof rechtstreeks vanuit huis te volgen. Mooi dat het zo kan. Jammer dat het zo moet.

Het lijkt, misschien is het ook echt zo, dat alles op dit moment anders is dan anders.

Zoals zoveel jaren hiervoor ben ik onder de indruk van de stilte die we mogen delen ook op deze 4 mei en op deze plek. Dit jaar nog stiller dan anders. Geen kuchje, voorzichtig brabbeltje van een kindje nog in haar eigen onschuldige wereldje. Zelfs geen vallende paraplu. Niets dan het geluid van de vogels, het ruizen van het blad en het heel zacht nagalmen van onze trotse klokkentoren.

Wat hadden we graag samen met u hier gestaan. Om in deze momenten van vertwijfeling, onzekerheid en soms harde eenzaamheid juist even samen te kunnen zijn. Als gemeenschap. Als dorp als vrienden, bekenden, familie of gewoon toevallige buurtgenoten. Heel normaal. Even samen.

Ik kan en mag daarom ook het vergelijk met oorlog niet maken. Ik heb zoals zoveel anderen alleen de geneugten van vrijheid mogen ervaren. Ook nog in vooruitgang en met perspectief.

Anderen mogen en kunnen dat nog wel. En doen dat, vaak zeer waardig dan ook.

Ik zag en hoorde een 93 jarige vrouw op tv dat vergelijk maken. Geboren in 1927. 18 aan het eind van de oorlog. Zij kan die vergelijking wel maken. Die van Oorlog en Corona..

Ze stelde dat het net zo voelde. Maar anders. Haar hartverscheurende zacht uitgesproken woorden galmden bij mij nogal even na.. "Toen hadden we in ieder geval elkaar nog" is wat ze zei. Helemaal alleen.

Daaruit sprak dat wat eigenlijk voor veel ons het meest van belang is. Hoe erg ook, welke storm, bliksem of beving er ook overwonnen moet worden. We hebben in ieder geval elkaar nog.

Het was dit jaar op zondag 19 april precies 75 jaar geleden dat ook Middelstum, Huizinge, Toornwerd en Westerwijtwerd werden bevrijd. Het herdenken van vandaag maar ook het vieren van morgen zouden in dat verband groter zijn. Groter dan anders. Anders dan anders.

Hoe groot is dan het toeval, of juist niet dat ons mondiaal nu overkomt wat ons overkomt. Iedereen kan ineens een ziekte krijgen die voor kwetsbaren levensbedreigend is. Allemaal moeten we, juist gezond denken aan wie iets minder gezond is.

Het leven in vrijheid maar toch in beperking. 75 jaar nadat ons die vrijheid is teruggeven ten koste van zoveel levens. Toeval.... Wie zal het zeggen.

Hier staand in klein comité, zonder u zonder elkaar. Het maakt nederig, klein maar met een grote hoop en veel verlangen in het hart. We moeten en zullen ook van deze "bezetting" leren. Lessen trekken over onzekerheid, ongelijkheid en de manier waarop we met elkaar en de wereld omgaan.

We zullen, vrees ik door een dieper dal moeten en ook gaan dan menig van ons zich nu nog beseft. Maar juist samen, nu even digitaal maar hopelijk binnenkort ook weer fysiek zullen we ook uit dit dal weer boven komen.

De vrouw van 93 in haar huis met haar zuinig en vol zorg bewaarde spullen sprak niet van ellende en verzuchting maar juist van hoop. Een onzichtbare bezetter, deze onzichtbare bezetter zal ook verdreven worden. Wat op dat moment het zwaarst is moet het zwaarst wegeen. Elkaar ondersteunen, oppakken als je bij de pakken neer zit. Juist elkaar perspectief bieden en niet, juist niet alleen jezelf.

Dat is waar we elkaar aan zouden moeten houden. Samen met elkaar zijn we in onze dorpen en gemeenschappen nooit alleen. Daarom roep ik u uit het diepste van mijn hart op: Denk om elkaar. Kijk naar elkaar om en vraag soms. Gewoon heel simpel. Hoe is het met je? Kan ik iets voor je doen?

Nooit eerder was ons concordiaplein zo leeg en vol tegelijkertijd. Misschien leeg zo zonder mensen maar voller dan ooit vanuit hoop.

Laat ons in gedachten zijn bij hen die voor ons vochten, voor ons stredden en ons de vrijheid gaven. Daarvoor een hoge, soms de hoogste prijs betaalden.

Zij die dat deden In de wereldoorlogen maar ook daarna en juist vandaag ook tot en met nu. Van zorg-medewerker tot leerkracht. Van buschauffeur tot politie agent. Van luisterende buur tot dragende vrijwilliger. Samen zijn we die gemeenschap die ook uit deze tijd weer sterker zal opstaan. Omdat we dat willen en verplicht zijn aan zij die na ons komen.

In de hoop dat we elkaar snel weer op andere manieren dan digitaal mogen zien en spreken.

Op deze bijzondere manier dank voor uw aandacht.